

• DOMOLJUB •

Izhaja zvečer vsak prvi in tretji četrtek meseca. Ako je ta dan praznik, izide dan poprej. Cena mu je 80 kr. na leto. Inserati se sprejemajo in plačujejo po dogovoru.

Slovenskemu ljudstvu
v poduk in zabavo.

Spisi in dopisi se pošiljajo: Uredništvu „Domoljuba“, Ljubljana, Semeniške ulice št. 2. Naročnina in inserati pa: Upravništvu „Domoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice št. 2.

Št. 10.

V Ljubljani, dné 18. maja 1899.

Leto XII.

V Jeruzalem!

II.

Daleč so romali naši vrli pradedje v preteklih starih časih. Mi se moramo čuditi njih požrtvovalnosti in vstrajnosti. Kako živo in močno versko zavest so imeli!

Sedanji človeški rod se rad ponaša sedaj s to, sedaj z ono stvarjo; marsikdaj tudi s tem, kar ni prav nič posebnega, še manj pa hvale vrednega. V marsičem zelo gremo nazaj v kljub svoji prebrisanosti, in sicer tudi pri nas na Slovenskem. Zakaj? Pravega temelja ni, prave podslombe vsemu razvoju in napredku. In ta temelj je čvrsto živo krščansko prepričanje! To peša tudi pri nas, in zato se v kljub vsemu svojemu napredku ne počutimo tako dobro, kakor si želimo.

Katoliška zavest se nam vzbuja in goji v cerkvah in na raznih katoliških shodih; a žal, da le prehitro vshlapi in nima pravega vstrajnega vspeha. Kar pa smo doslej morda že zopet in zopet slišali ali čitali v kaki knjigi o Kristusu, to se bo romarjem v sveti deželi živo postavilo pred oči. Saj bodo hodili po onih krajih, kjer je Jezus nekdanj hodil in delal čudeže; po tistih svetih krajih, katere je obiskalo že milijone in milijone ljudi iz ljubezni do Zveličarja, da si na najsvetejšem mestu napojé dušo s pravim katoliškim prepričanjem, da si utešé svojo po Bogu kopernečo dušo.

Slovensko romanje ima ravno ta glavni namen: katoliško zavest tako užgati, da ne bo nikoli več ugasnila, temveč se širila še vedno dalje in globlje po romarjih, ko se vrnejo domov. Seveda bodo imeli romarji marsikake prijetnosti in ugodnosti na poti, videli bodo veliko sveta, mnogo bodo skusili, ko bodo morje prebrodili, a vse to se ne more primerjati z onim duševnim dobičkom, katerega jim nakloni božji blagoslov kot plačilo za njih trud.

Vera se bo v srcih utrdila. O blagor tistemu, ki si v sedanjih brezverskih časih ohrani neomajano versko prepričanje! V Jeruzalemu pa vsaka ulica, vsaka hiša, skoro vsaka stopinja spominja na kak poseben dogodek iz Jezusovega življenja. Tam se hodi prav po stopinjah, po katerih je on sam hodil. Komu bi se ob takih spominih ne vnelo srce v ljubezni do njega, ki je za nas toliko trpel? Tam se bo poživila gorečnost do molitve, tam bodo romarji prav spoznali, kaj se pravi za Kristusom hoditi in svoj križ nositi, tam se bodo učili potrpljenja, samozatajevanja in krotkosti.

Romar na božji poti nakupi navadno za svoje domače vsakovrstne svetinjice in druge spominke, da jih doma razdeli. Jeruzalemski romarji pa prinesó domov ogenj svete navdušenosti za katoliško cerkev. Ako ta ogenj vcepijo tudi drugim svojim znancem, prijateljem in sosedom, bodo to najdražji in najlepši spominki na prvo slovensko romanje v sveto deželo.

Kdor ima toliko premoženja, da lahko plača pot v Jeruzalem, kakor je že določeno, kdor se vsaj za nekaj dni more odtrgati svojim vsakdanjim opravilom in kdor ima tudi zadostno zdravo telo, ta naj ne

zamudi lepe prilžnosti ter naj se brez pomisleka pridruži romarjem; žal mu gotovo ne bo nikoli. To bo najsvetejša božja pot, katero je ali bo sploh kdaj v svojem življenju storil. Slovenski narod pa se s tem pridruži drugim večjim narodom, ki so že večkrat priredili narodno romanje v sveto deželo. Dal Bog, da se lepo podjetje srečno izvrši Bogu v čast in našemu narodu v dušni prid!

Delavska.

Kdor noče delati, ne jej,
Beseda dobro je rečena;
Kdor dela, jesti kaj imej,
Ta tudi zdi se nam poštena!
Mi delamo, se trudimo,
Da se pod zemljo zgrudimo;
Mož dela in otrok in žena.

Čebela dela, pridna stvar,
Nabira za prihodnje čase;
Trot je gospod, nič ni mu mar,
Če se le on redi in pase!
Mi trotov ne spoštujemo,
Mi tešemo, mi kujemo,
Za druge delamo in zase.

Žulj prstan je na roki nam,
Obleka iz hodnika, raša;
Dans tukaj smo in jutri tam,
Kjer se po pridnih rokah vpraša.
Mi dolbemo, mi vbadamo,
Ko dela ni, pa stradamo —
Diši nam brez zabele kaša.

Bog živi delo in možá,
Ki z delom pridno se ukvarja,
Dolžnosti, ki jih vsak imá,
Zvest kristijan ne zanemarja:
Mi smrti ne bojimo se,
Ko pride čas, borimo se
»Za vero, dom in za cesarja!«

Jos. Stritar,

Vseslovenski shod kršč.-soc. delavcev v Ljubljani

dné 28. maja 1899. leta.

Tovariši, prijatelji krščansko-socijalne organizacije! Že lani smo hoteli pokazati na sijajen način svojo neomejeno in neomajano udanost do našega presvetlega cesarja Franca Jožefa I. o petdesetletnici vladarstva. Toda eden izmed privržencev tiste rdeče internacionale, zoper katero se borimo tudi mi, nam je zlobno preprečil prelepo slavnost.

Toda mi ne odnehamo! Lani nismo mogli, zato hočemo pa letos pokazati dné 28. maja svojemu premilemu vladarju, varuhu delavskih stanov, svojo otroško ljubezen in vdanost.

Delavski stanovi so v naših deželah silno zastali v napredku. Čas je, da se ganemo; pri shodu se hočemo resno pogovoriti in določiti, kako naj se uredi zanaprej skupna organizacija vseh slovenskih krščansko-socijalnih delavcev v obrambo in dosego svojih pravic.

Binkoštni prazniki so prazniki ustanovitve svete katoliške cerkve; nedeljo potem pa bodi praznik **ustanovitve zveze vseh slovenskih krščansko-socijalnih delavcev.**

V javnem življenju naše države še vedno vladajo mnoga pogubna načela. Dokler ne izginejo zadnji sledovi teh načel iz javnega življenja, ubogi delavski stanovi ne bodo gledali boljših, srečnejših dni.

Na shodu dné 28. maja se bomo organizovali vsi slovenski krščansko-socijalni delavci v odločilni boj zoper vsa pogubna načela. Skupno hočemo bojevati ta boj na celi črti.

Dokler ne zmagamo, tudi ne odnehamo! Ta dan se bode **blagoslovila tudi naša zastava.** Ta naš bo zanaprej vodila v boj za načela krščanske ljubezni in krščanske pravičnosti.

S tem vas, dragi tovariši, in vse cenjene prijatelje slovenske krščansko-socijalne organizacije, vabimo k shodu. Pridite! Z Bogom na delo za krščansko ljudstvo!

V Ljubljani, dné 7. maja 1899.

Pripravljalni odbor

za prvi vseslovenski shod kršč.-soc. delavcev v Ljubljani.

VABILO

k

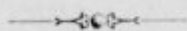
vseslovenski delavski slavnosti

v naknadno proslavo

petdesetletnega vladanja

Njegovega Vel. cesarja

FRANČIŠKA JOŽEFA I.

v soboto, 27. maja, in v nedeljo, 28. maja
1899. l.

O'spored:

V soboto, dne 27. maja:

Bakljada in serenada.

Ob 1/2 8. uri zvečer zberó se udeležniki pred Katoliškim domom, odkoder odkorakajo z lampijoni in godbo na čelu po Gospodski ulici, mimo „Zvezde“, po Šelenburgovih ulicah na Dunajsko cesto pred stanovanje blagorodne kumice gospé Pollakove, kjer se ji priredi podoknica. Od tu odkorakajo v istem redu mimo južnega kolodvora po Resljevi cesti, Kopitarjevih ulicah, Vodnikovem trgu pred škofijo, kjer pred palačo *presv. knezoškofa* priredé serenado.

Večer na čast došlim gostom.

„Slovenska krščansko-socijalna zveza“ priredi po končani bakljadi in serenadi v Katoliškem domu večer na čast došlim gostom. Vstop gostom in prijateljem slovenskega kršč.-soc. delavstva prost.

V nedeljo dne 28. maja:

Slavnost blagoslovljenja zastave

»Slovenske krščansko-socijalne zveze«.

Ob pol 8. uri zjutraj zberó se društva pred „Katoliškim domom“, odkoder odkorakajo po Bregu, Cojzovi, Emonski cesti, Vegovi ulici z godbo na čelu pred *nunsko cerkev*. Pred nunsko cerkvijo ima presvetli gospod knezoškof Anton Bonaventura Jeglič cerkveni govor, potem presvetli blagoslovi zastavo. Po blagoslovljenju zastave se vrši zabijanje žebeljev in potem daruje knezoškof sv. mašo. (V slučaju slabega vremena vrši se ta del slavnosti v nunski cerkvi.)

Obhod po mestu.

Sprevod se pomika po Šelenburgovih ulicah, Prešernovi ulici, čez Frančiškanski most, po Špitalskih ulicah, pred škofijo, čez Vodnikov in Cesarja Jožefa trg na „stare strelišče“.

Zborovanje.

Urši se na „starem strelišču“ ob 11. uri dopoldne.

I. Slavnostno zborovanje:

- Pozdravi: Poslanci V. skupine. Zastopniki posamnih organizacij.
- Izjava udanosti in pokorščine cesarskemu jubilarju. Poroča urednik „Glasnika“ Ivan Jakopič.
- Izjava udanosti Nj. svetosti papežu Leonu XIII. Poroča Ivan Rakovec.

II. Ustanovitev krščansko-socijalne zveze.

Poroča Iv. Kregar.

III. Sklepanje o resolucijah:

- Načela, poroča dr. Josip Pavlica; 2. Politične razmere, poroča Josip Gostinčar; 3. a) Gospodarska organizacija, b) Delavsko varstvo, poročajo Franc Ziller, Josip Sedmak, Martin Škerjanec; 4. Tisek; delavski zaklad, poroča J. M. Kržišnik.

Skupni obed na „starem strelišči“.

Cena se bode naznanila pozneje po časopisih; kdor se hoče udeležiti skupnega obeda, naj to naznani po možnosti vsaj do petka pred slavnostjo.

Velika ljudska veselica.

na „starem strelišču“

se prične ob pol 4. uri popoldne.

VSPORED:

Prolog, zložil g. dr. Jan. Ev. Krek.
Slavnostni govor, govori g. dr. Jan. Ev. Krek.
Petje raznih pevskih društev, sviranje godbe itd.

Prosta zabava.

Vstop adom sl. društev brezplačen, neudje plačajo 30 kr. za osebo. — Čisti dohodek se porabi v pokritje stroškov za novo društveno zastavo, ter se preplačila hvaležno vsprejemajo.

Slavnostni odbor.

Pojdimo za njim!

(Povest iz časov Kristusovih. — *H. Sienkiewicz.*)

Kaj Septimij Cina je bil rimski plemenitaš.

Svojo mladost je preživel med vojaki v taborskem življenju. Toda kmalu se je vrnil v Rim, da se naužije slave in zapravlja imetje, ki se mu je že sicer v zadnjem času zelo skrčilo. Noči je tratil po gostijah in veselicaх v predmestnih letoviščih; po dnevi je obiskoval učitelje za borjenje, se pričkal z raznimi govorniki. Bil je v jezdarnah, na tekališčih, mešal se je med grške piskače in hotel biti sploh povsod prvi.

Posebno strast po dobri jedi in pijači je podedoval po svojem stricu Lukulu. Kar je bilo v Rimu dobrega in okusnega, moral je imeti na svoji mizi.

Pri vsem tem je hotel biti prepričan, da ljubi znanost, umetnost. Znal je govoriti o vsaki stvari, naj je že občeval s slabotnimi starci, ki so skušali pri velikih pojedinah zakriti svoje pleče s cvetlicami in vencii, ali je govoril med mladimi tovariši o najslavnejših pesnikih Horaciju in Ovidu. Znal je grški gladko govoriti, umel razpravljati o modroslovju. Skratka, bil je kolikor toliko povsod doma.

Življenje človeško se mu je zdelo morje, na katerem buče viharji in bil je mnenja, da je prava modrost: znati obračati svojo ladjo sredi vodá tako, da jo ženó vetrovi srečno proti cilju. Vrh tega je visoko cenil široka pleča, kakoršna so bila njegova, zdrav želodec, lepo rimsko glavo, kakoršna je bila njegova.

Dasi ni pripadal oni vrsti ljudi, ki nad vsem dvomijo, se je vendar ravnal v življenju kolikor toliko po njih načelih. V bogove, katerih so imeli Rimljani v tistih časih veliko, ni kar nič veroval, pa veroval tudi ni v dobra dela, ni v čednost, ni v srečo. Poleg te nevere pa je vendar mnogo držal na vraže.

Svojim služabnikom in sužnjem je bil dober gospodar, dokler ga ni zgrabila jeza. Mislil je, da je življenje velika posoda, v kateri se mešajo vina, ki je tem dragoconejša, čim boljša vina so v nji, in zato je polnil svojo posodo z najboljšim vinom.

Kaj Cina ni ljubil nikogar, dopadala pa mu je njegova lastna orlovska glava in njegove vitke, močne noge.

II.

Slednjič so ga spravile razkošne veselice in pojedine ob imetje. Pobrli so mu ga upniki, a Cinu

je ostala sama utrujenost in bilo je, kakor da se odpočiva po dolgotrajnem, napornem delu. Polotil se ga je nek nemir, kakoršnega do sedaj ni poznal. Do sedaj se je naužil bogastva, naužil ljubezni, kakoršno je umel tedanji svet uživati, nasitil se je z nasladami življenja, pridobil si je slave in časti; seznanil se je kolikor toliko z modroslovjem, s pesništvom in umetnostjo, kratko: mogel je reči, da mu je dalo življenje vse, vsakega nekaj in vendar se mu je v tem hipu zdelo, da nekaj pogrša. Vedel ni, česa nima in vendar si je zastoj ubijal glavo s premišljevanjem, kaj da potrebuje. Večkrat je skušal izbiti si take misli iz glave, pregnati si ta prečudni nemir iz srca, — pa zastoj!

Hotel je prepričati samega sebe, da mu življenje nima prav ničesar več dati, ker se je že vsega naužil. In v takih trenutkih se mu ni manjšal ta nemir, temveč je rasel in rasel, da ga nazadnje ni bilo strah samo zaradi sebe, temveč zdelo se mu je, da zaradi celega Rima.

Kmalu potem, ko je zapravlil svoje imetje, so ga poslali v mesto Aleksandrijo za upravitelja, po nekoliko tudi zaradi tega, da bi si v bogatem mestu nabral zopet nekaj premoženja. Srčni nemir in strah pa ga ni zapustil, ko je stopil v Brundigiju na ladjo, temveč je sedel zraven njega na klop in se peljal z njim v Aleksandrijo. Tukaj je mislil Cina, da mu ga bodo pregnali službeni posli, novi ljudje, nov svet in nove veselice — pa se je prevaril.

Spočetka je skušal udušiti svoj nemir s takim življenjem, kakoršnega je živel v Rimu — z veseliciami, zabavami, popivanjem itd., toda ko tudi to ni nič pomagalo, začel je misliti na samomor.

Marsikateri njegovih tovarišev si je namreč že končal na ta način življenje: eden zato, ker se mu je zdelo predolgočasno na svetu, drugi zato, ker se je naveličal jesti vsak dan, tretji zopet zaradi česa drugega. Tudi Cina se je poprijel te misli. Imel je že vse določeno, kje in kdaj se umori in se tako reši življenja, ko se mu nek večer nekaj groznega sanja. Sanjalo se mu je namreč, da se je umoril; na oni svet je moral čez veliko reko; in glej komaj se pripelje na ono stran reke, že stopi preden njegov prejšnji nemir in strah v podobi suhega sužnja, se mu globoko prikloni in pravi:

„Požuril sem se naprej, da bi te zopet našel.“

Cina se je hudo ustrašil. Bilo mu je jasno iz teh sanj, da s smrtjo ni pomirjen strah in nemir, temveč nas mori in trpinči še naprej, če se ga nismo odkrižali v življenju. — —

Med modrijani v Aleksandriji je bil najznamenitejši v tistem času Timon Atenski, mogočen bogat človek in povrh tega rimski držaljan. Živel je že dolgo v Aleksandriji. Trdili so o njem, da je prebral

vse do zadnjega lističa, kar so imele knjig velikan-ske tedanje knjižnice in rekli so, da je združena v njem vsa modrost in znanost tedanjega sveta.

Poleg tega je bil prijazen in zgovoren človek. Cina ga je precej v začetku začel odlikovati in staviti nad vse druge; nato sta postala kmalu prijatelja. Mladi Cina se je čudil njegovi zgovornosti in odločnosti, s katero je razpravljal o visokih učenih rečeh, ki so se tikale namena človeškega, sveta in podobnega. Čudno pa se je zdelo Cini, zakaj odseva iz gorjenja starega Timona globoka žalost. Ko sta se že popolnoma seznanila, je Cina večkrat poskušal zvedeti od starega modrijana vzrok te otožnosti, ob enem pa mu tudi odkriti svoje srce.

In slednjič je to tudi storil.

III.

Nekega večera sta sedela na vzvišenem mestu pred hišo, od koder se je videlo na morje, in sta se razgovarjala o selitvi duš; Cina prime Timona za roko in mu odkrito pove, kaj mu greni življenje in kaj je bilo vzrok, da se je seznanil z učenjaki in modrijani aleksandrijskimi.

„A dosegel sem vsaj toliko“ — konča svoj govor, — „da sem spoznal tebe Timon, in prepričan sem, da če mi ti ne rešiš zastavice življenja, ne reši mi je nihče.“

Timon je gledal nekaj časa po tihi morski površini, katero je obsevala blede mesečna svetloba, nazadnje je rekel:

„Cina, ali si že videl krdela ptičev, ki prihajajo vsako jesen iz mrzlih severnih krajev v našo toplo stran prezimovat? Ali veš kaj iščejo v Egiptu?“

„Vem. Toplote in svetlobe.“

„Tudi človeške duše iščejo toplote, ki je ljubezen, in svetlobe, ki je resnica. Toda ptice vedo kam jim je leteti, da dobe, kar potrebujejo, človeške duše pa letajo brez cilja, zajdejo na stranpota, v puščavo in zмотo, žalost in nemir.“

„Pa zakaj ne morejo najti prave poti?“

„Dokler so ljudje verovali v bogove, je našla duša svoj mir v teh, ko pa je vsa vera vanje skopnela kakor sneg ob spomladanskem času, mislili so, da jim jo bo nadomestovalo modroslovje in učenost; sedaj pa — saj ti je dobro znano — sede povsod na razvalinah modroslovja oni, ki mislijo, da je treba nad vsem dvomiti in ničesar verjeti, tako imenovani skeptiki, kateri so mislili, da prinesejo s svojim neumnim naukom mir in srečo, pa so ljudi le še bolj vznemirili, ker so zavrgli toploto in svetlobo, kar pa se pravi ravno toliko kot pustiti dušo v temi, v puščavi, v zmoti, kjer jo muči in trpinči veden nemir in strah pred samo seboj.“

Tako daleč smo prišli, glej ljubi moj Cina, zagazili smo v temo, v propade, kjer ni sploh nobene vere več, sedaj pa iščemo in tipamo z rokami krog sebe, da bi našli izhod iz te teme.“

„Ali ga tudi ti nisi še našel?“

„O iskal sem ga, iskal, pa našel ga nisem. Ti si ga iskal v nasladnostih, v uživanju, popivanju, jaz pa v premišljevanju, pa vendar tavava še oba v enaki temi; bodi torej uverjen, da ne trpiš sam; s teboj trpi ves svet. Od kdaj ne veruješ več v bogove?“

„V Rimu jih časte še javno, celo novih dovažajo iz Azije in Egipta, toda vanje verujejo samo še branjevke in ljudje, ki vozijo na vse jutro z dežele kisló zelje, krompir in solato v mesto.“

„Pa ti tudi povem, da so samo ti ljudje na svetu mirni in srečni.“

„Vse nič, vse nič, kaj se še spleča živeti?“

„Ali mar vemo, kaj nam prinese smrt?“

„Ali misliš, da ni nobene rešitve več?“

Stari Timon molči nekaj časa, nato pa odgovori bolj potihoma, skoraj neodločno:

„Pričakujem je.“

„Od kod?“

„Jaz sam ne vem.“

Nato podpre glavo z roko in kakor, da ga je prevzela gluha tišina večerna, začne govoriti s pridušnim glasom:

„Čudno, pa vendar se mi včasih zdi, da ko bi nè imel svet ničesar več, kar nam še ni znano, da ko bi se ne mogli povzdigniti nič več, kakor smo se že, ne bi občutili v sebi onega nemira, one nestalnosti... Saj tudi v boleznih upam, da ozdravim... Veri v bogove in v modroslovje sta zamrli, a priti mora kaka druga če tudi ne vem katera resnica, ki bo ozdravila človeštvo.“

— — — — —
Ti in taki pogovori so Cini srce zelo olajšali. Ko je zvedel, da ni bolan na duši in srcu on sam, temveč boleha ves svet, zdelo se mu je, da se je zvalila z njegovih pleč ogromna teža in se navalila na tisoče ram po širnem paganskem svetu.

IV.

Prijateljstvo, ki je vezalo Cino s starim Timonom, je postalo od tega časa še tesnejše. Pogosto sta se obiskovala in razgovarjala. Cina je bil še mlad, in dasi se je življenja že v polni meri naužil, vendar je le-to krilo zanj še nekaj, kar se mu je zdelo polno mikavnosti in zabave: spoznal je Timonovo hči Antejo.

Anteja ni bila v Aleksandriji nič manj poznata in slavna, kakor njen oče. Poveličevali so jo imenitni Rimci, ki so se shajali v hiši njenega očeta, častili so jo Grki, slavili modrijani, ljubil jo je ves

narod. Timon, njen oče, je ni zapiral v hiši, kakor so delali drugi očetje s svojimi hčerami, temveč ji je prepuščal popolno svobodo in se zraven zelo trudil, da jo nauči vsega, kar je znal sam.

Ko je odrasla otroškim letom, brala sta skupno z očetom grške knjige, rimske in celo hebrejske. Kajti ona je bila zelo bistre glave in je znala prav dobro vse te jezike. Skupaj z očetom sta se zatapljala v globoka razmišljanja modroslovja ter preteltovala znanost in umetnost. Oče se ji je čudil in jo spoštoval. Poleg tega jo je obdajala nekaka tajna skrivnost, kajti imela je večkrat preroške sanje, v katerih so se ji odkrivale reči, ki so bile drugim večna uganka. Stari modrijan jo je ljubil kakor svojo dušo in zaradi tega se je bal zanjo bolj, ko za punčico svojega očesa. Pripovedovala mu je pogosto svoje sanje in nočne prikazni, kako se ji javljajo nepoznana bitja in neka čudna svetloba, o kateri ne more vedeti, ali ji postane vir življenja ali vir smrti.

Obdajala jo je v celi hiši rodnega očeta sama ljubezen in nič kot prisrčna ljubezen vseh. Pa Antejini modrosti je bila popolnoma enaka njena lepota. Njena lica ji niso kar nič potemnela in počrnela v vročem egiptovskem solncu, njene globoke oči so bile modre, kakor vode reke Nila in pogled njen je bil odkritosrčen in ljubezniv.

Ko jo je videl Cina prvokrat, bil je kakor omamljen. Videl je v življenju že mnogo lepih žensk, a nobena se ni mogla v krasoti meriti z Antejo. In čim pogosteje jo je videl, čim pogosteje slišal govoriti, kolikor bolj jo je spoznal, tem bolj jo je občudoval. On sicer ni veroval v nikake bogove, pa kadar je govoril z njo, mislil je, da stoji pred kako boginjo z drugih svetov.

Od prvega trenutka, ko jo je videl, ljubil jo je z globoko, nepremagljivo ljubeznijo. Želel je, dobiti jo za ženo in bil je pripravljen nositi jo na rokah in jo obožavati. Tudi ko bi moral preliti svojo kri, odjenjati ne bi mogel od nje in jo prepustiti komu drugemu. Rajši berač z njo, kakor brez nje cesar. In kakor zagrabi morski vihar z nepremagljivo močjo vse, kar doseže, tako se je polastila tudi Cinova ljubezen njegove duše, njegovega srca.

Mislil je dni in noči nanjo.

Naposled prevzame njegova strastna ljubezen tudi Antejo...

„Srečni Cina!“ klicali so mu tovariši, ko so ga srečavali, „srečni Cina!“ ponavljal je on sam sebi; ko se je slednjič z njo oženil in mu je rekla vsa srečna: „Cina moj, kjer boš ti, tam hočem biti tudi jaz!“ se mu je zdelo, da je njegova sreča kakor morje brez mere in meje.

(Dalje pride).

Politični razgled.

Deželni zbori zaključijo najbrže še ta teden svoje zasedanje. Kranjski deželni zastop je dovršil delo minuli torek, 16. t. m. Rešil je tokom zasedanja več važnejih zadev toda le malo v korist kmečkih davkoplačevalcev. Precejšnji del važnih zadev je zopet odložil za poznejši čas, reševalo se je večinoma le to in le tako, kar in kakor je bilo všeč zvezanim slovenskim in nemškim liberalcem. Odklonil je med drugim predlog, naj se dovoli prekornemu društvu „Naša straža“ 1000 gld. ki ga je stavil posl. Kalan. Govorila sta proti njemu „stebra slovenstva“ posl. Hribar in dr. Tavčar. Občino Bled je slovensko-nemška zveza razdelila v dve občini, v Bled in Ribno, ter tako pripomogla, da bo krasni Bled v najkrajšem času v nemških, tujih rokah, katerim bodo na milost in nemilost, izročeni slovenski blejski prebivalci. To in pa podpora za nemško gledišče paž jasno kaže, s kom se bratijo naši slovenski liberalci, katerim ni sveta ne vera in ne narodnost. — V koroškem, štajerskem, goriškem in tržaškem deželnem zboru Slovenci nimajo nobenih pravic, skoravno povsodi zastopajo veliko število slovenskega prebivalstva. Nasprotniki, Nemci in Lahi, hočejo povsodi sami neomejeno vladati in ne privoščijo Slovincem niti drobtinic. Goriški zbor sploh ni mogel zborovati. Tako se godi našim obmejnim sobratom, toda ako bo tako šlo, bodo tudi na Kranjskem kmalu dobili premoč naši narodni nasprotniki.

O zasedanju **državnega zbora** se še vedno nič ne čuje. Dne 25. t. m. se snidejo sicer na Dunaju zastopniki državnozbornske večine, da se pogovore o splošnem položaju, toda jako malo je upanja, da bi se zamotane razmere kaj kmalu obrnile na bolje. Nemški prenapeteži še vedno rogovilijo in zahtevajo še več predpravil, kakor jih že imajo, poleg tega pa nagajajo še Mažari, ki zopet zahtevajo, naj prevzame Avstrija vsa mogoča bremena. Stališče ministerskega predsednika je celo omajano in najbrže se bo moral umakniti nasprotni sili. Avstrija ne sme imeti kolikor toliko pravičnega ministerskega predsednika.

Te dni se je pričela v nizozemskem glavnem mestu Haagu **mitrova konferenca**, katere se vdeležuje 74 zastopnikov vseh evropskih in nekaj zunanjih držav. Papeža niso povabili, ker je tako hotela sovražna italijanska vlada. Na tej konferenci se bodo posvetovali o predlogu ruskega carja, naj se omeje vojske, zagotovi svetovni mir in zmanjša število vojakov. Toda ta blaga misel, ki bi prihranila državam ogromne svote milijonov, se ne bo uresničila, ker manjka resne volje. Uspeha ne moremo pričakovati od te konference, ker se nobena država noče pokoriti želji drugih in vse tekmujejo, katere bo imela večjo vojno moč.

V **Italiji** so dobili te dni nekaj novih ministrov, mej njimi tudi novega zunanjega ministra Visconti-Venosta, ki je že prejšnje leta zavzemal to mesto. Dosedanji zunanji minister Canevaro, ki je posebno podpiral težnje naših tržaških iredentovcev, se je zameril Lahom, ker je na svojo pest skušal pridobiti Italiji nekaj sveta na Kitajskem obrežju, čemur so pa Lahi nasprotovali, boje se, da jih bodo

tudi tam tako naklestili kakor so jih pred nekaj leti črni Abesinci. Seveda tudi novi možje ne bodo mogli ustrčiti lačnim Lihonom, ako se bodo brigali za vse drugo, le za siromašno prebivalstvo ne.

Majniška slavnost v Franciji je bila ednako slavnostim v drugih državah nekaj znak, da med delavstvom navdušenje za praznovanje prvega maja vidoma pojema. Vendar pa treba dveh stvari omeniti izza teh slavnostij. Na običajnih shodih proslavljala sta socijalistična voditelja Jaurés in Pressensé »nedolžno žrtev« žida Drajfusa ter navduševala poslušalstvo za boj proti njegovim nasprotnikom. Se bolje so se pa obnesli socijalisti v Trojesu, ko so zahtevali od prefekta, naj takoj zapre samostan jezuitov, katere so v letu 1881. že pregnali, a so se pozneje zopet naselili v tem kraju. Prefekt je bil kajpada takoj pokoren socijalističnemu povelju ter si je v Parizu izposloval dovoljenje za izvršitev te zahteve. Tako so socijalisti ravno na dan 1. majnika pokazali, kako umevajo enakost, svobodo in bratstvo.

Previdnost božja.

Skoro bi človek naslednjega ne verjel, ko bi tega ne povedale priče, ki so videle z lastnimi očmi: Pred štiridesetimi leti so sklenili na Bavarskem podreti star stolp, ki je stal v obližju nekega gradu. Zidar je že plezal v višino in prispel prav do vrha, da bi pripravil vse potrebno. Kar mu noga spodrsne, in predno se zave, ga vidijo spodaj stoječi ljudje strmoglavit v brezdanji prepad pod gradom. Toda božje oko je čulo nad nesrečnikom. Kaj se zgodi! V trenutku padca vzleti iz skalovja pod gradom orel nenavadne velikosti; ob tega orla zadene padajoči zidar, se ga oklene krčevito v smrtni sili, in tako sta se pogreznila oba v globočino. Orel, ki je bil spodaj, se je ves razbil, zidar na njem pa se je le neznatno poškodoval.

Stariši in otroci.

Če se kažejo stariši vpricho otrok mrzle do vere in spolnovanja verskih dolžnosti, nalagajo si s tem velikansko odgovornost in pripravijo pogosto lastne otroke ob vero in nrvnost. — Med očetom in sinom, ki sta orala na polji, je nastal prepir. Sin je rekel: „Res je, da sem lahkomišljen, toda samo vi ste vzrok tega!“ — „Juz?“ zavpije oče ves jezen. „Kdaj sem te učil vseh tvojih nesramnosti in hudobij?“ — „Učili me ravno niste“, odgovori sin, „pa me niste od njih odvrčali. Ravno sedaj bo deset let, kar sva delala prav na tej-le njivi. Prosil sem vas, da me spustite od dela, da grem z drugimi otroki, svojimi tovariši k spovedi. Pa rekli ste mi: „Ni take sile; pred vsem je treba delati; farji nam ne dajo kruha, če si ga sami ne zaslužimo.“ — Ko sem pozneje imel lepo priložnost iti k spovedi, ni se mi ljubilo, ker sem se spominjal vaših besed in sem bil prepričan, da je vse eno, ali grem, ali ne.“ — Oče je molčal in ni vedel kaj odgovoriti.

Stori tudi ti tako!

Jeden največjih prijateljev otrok je bil gotovo blaženi pater K. M. Hofbauer na Dunaju. Kjer

koli je mogel, je prišel med nje, jih izpraševal, poučeval in njih srca k dobremu nagibal. Če je šel po mestnih ulicah, drla je za njim cela tropa in poljubovali so mu z velikim spoštovanjem roko in odgovarjali ponižno, kar jih je izpraševal. Vpliv njegov na otroška srca je bil velikanski. Mnogim so se zdele njegove besede kakor božje besede.

Nekoč reče dečku, ki ga je ravno spremljal po ulicah do njegovega doma (otrok je bil sin dvornega svetnika Brennerja): Karol, cerkvene postave moramo natanko spolnovati, zato ne sme nikdo jesti mesa ob petkih. To zdrževanje mesnih jedi darujemo Jezusu, ki je ta dan za nas na sv. križu umrl, v prijeten dar.“ — Karol pride domu in ko mu dajo za kosilo (bilo je ravno v petek) meso, reče odločno: „Ljubi oče, danes ne bom jedel mesa!“ — „Zakaj ne?“ vpraša oče. — Karol odgovori: „Ker je danes petek in sv. cerkev zapoveduje, da se zdržimo mesnih jedi ta dan, ko je Kristus za nas umrl na križu.“ — „Kdo pa ti je rekel to?“ vpraša oče ves nejevoljen. — „Pater Hofbauer“, odvrne deček. — Oče mu ukaže jesti, toda otrok ga prosi prav prisrčno, naj mu dovoli, da ne pokusi danes mesa. A to je tako ujezilo očeta, da spodi dečka od mize, rekoč: „Spravi se mi precej spred oči in danes ne smeš ves dan prav ničesar jesti.“ — Karol gre in pove materi, kar se je zgodilo. — „Ti bom pa napravila postno“ odgovori mati, ker se ji zasmili sinček. „Ne, ne mati“ jo zavrne le ta, „oče so rekli, da ne smem ves dan nič jesti in jaz moram ubogati, ker p. Hofbauer je rekel: otroci, ubogajte svoje stariše. Prestal bom tudi brez jedi!“

Jokajoč nad možovo trdosrčnostjo gre mati k njemu v sobo in ga začne na vse pretege oštevat: „Kaj pa delaš, za božjo voljo, saj bčš otroka še sestradal, da ti umrje od lakoti; zdaj že postnega noče jesti, ker pravi da si mu ti prepovedal.“

Ta pokorščina sinova je bila očetu tako všeč, da pokliče Karola in mu pravi: Noben petek ti ne bo skuhala mama mesa, ampak jedel boš postno; pa tudi danes pojdi in jej, kar so ti mati napravili!“

Od tega dne niso v tej hiši noben petek več jedli mesnega. Dvornemu svetniku pa se je p. Hofbauer tako priljubil, da je dovolil sinu, da mu je hodil vsak dan streč k sv. maši in to včasih zelo zgodaj.

Najlepša zastava.

Francoski maršal Vijomeji, veren katoličan, je ležal na smrtni postelji. Prejel je že sv. zakramente in blagoslovil je še svoje otroke, ki so klečali ob postelji. Prijatelji in tovariši iz vojskinih časov so bili pri njem in eden izmed njih reče: „Obžalovanja vredno je, da tako velik junak ne umrje na bojnem polju pod vojskino zastavo.“ — Tu se vzdigne umirajoči maršal, prime križ, ki je stal ob njegovem vzglavju in ga pokaže tovarišem rekoč: „To je najlepša zastava! Resnično, pod to zastavo umreti, je častno za največjega junaka, ker je na nji izdahnil svojo dušo oni, ki je premagal pekla in smrt.“

Slovenski novičar.

Kranjsko.

(Vseslovenska delavska slavnost) bode nekaj posebnega. Po vseh krajih slovenske domovine se delavci zanimajo za to slavnost. Prihiteli bodo v belo Ljubljano Štajerci, Korošci in Primorci; iz Gorice nameravajo prirediti celo poseben vlak, ako se jim prošnja za znižanje vozniških cen ugodno reši. Posebno pa bode vse slovenske delavske stanovne razveselila vest, da pridejo takrat v našo sredo bratje Hrvatje in bratje Čehi, katerih ne družijo z nami samo ista kri matere Slave temveč tudi ista vzvišena misel krščansko-socijalna. Pokažimo ob tej priliki slovenski krščanski socijalci, da smo se trdo oklenili krščansko-socijalne ideje in da edino na njeni podlagi pričakujemo rešitve slovenskega in krščanskega naroda našega. **Zato, kdorkoli le količkaj more, naj prihiti dne 28. maja v Ljubljano na praznik žuljavih rok!** — Udeležbo so nadalje naznanila društva: 34. Bralno društvo v Dobrépoljah; 35. Kat. izobraževalno društvo v Šmariji 36. Kršč. socijalno železničarsko društvo v Ljubljani; 37. Kat. družba v Ljubljani. 38. Slov. delavsko stavbinsko društvo v Ljubljani 39. Ljudska posojilnica v Ljubljani 40. Gospodarska zveza v Ljubljani 41. Zveza kranjskih posojilnic v Ljubljani 42. Slovensko pevsko društvo »Lipa« v Ljubljani 43. Slov. izobraževalno društvo v Kamni gorici 44. Hranilnica in posojilnica v Cirknici 45. Konsumno društvo v Cirknici 46. Kat. delavsko podporno društvo v Vitanji 47. Kat. delavsko društvo v Zagorji 48. Kmetijsko društvo na Igu. 49. Bratovščina strojarskih pomočnikov v Kranji 50. Kmetijsko društvo v Podkorenu.

(Birma na Notranjskem.) Premilostni knez in škof dr. Anton Bonaventura Jeglič je birmoval v postojnskem in trnovskem dekanatu od 23. aprila do 6. maja. Birmovanih je bilo v Postojni 337, v Slavini 522, v Hrenovicah 228, v Senožečah 211, v Vremah 176, na Suhoriji 102, v Košani 320, v Nandanjem Selu 159, na Premu 194, v Trnovem 739, v Knežaku 253, v Zagorju 251; skupaj 3992 otrok.

(Imenovanje.) Presvetli cesar je imenoval stolnega kanonika, prečastitega gospoda Andreja Zamejica, za stolnega dekana. Od srca čestitamo velezaslužnemu gospodu! — Deželni odbor pa je imenoval za kanonika Tomaža Kajdiža, dekana v Moravčah.

(Iz Brežic.) Dne 11. maja je umrl tukaj veleč. gosp. P. Gottfried Hlebec. V mladih letih je bil profesor na novomeški gimnaziji, pozneje v raznih samostanih nastavljen za gvardiana. V zadnjih letih

je bival v Brežicah ter bil jako delaven na prižnici in v spovednici. R. I. P.

(Umrli) je dne 2. maja po kratki bolezni, prevaden s sv. zakramenti za umirajoče, č. g. Štefan Jaklič, župnik v Št. Vidu pri Zatičini. Rojen je bil l. 1833 v Laščah, v duhovnika posvečen l. 1858. N. v m. p.

(Katoliška družba za Kranjsko) ima nov odbor, ki se je tako-le sestavil: Predsednika gosp. kanonik Andrej Kalan in gosp. vodja Fran Povše, tajnik gosp. okrajni tajnik Fr. Pichler, blagajnik gosp. župnik Alojzij Stare, knjižničar gosp. dr. Karlin. Poleg tega sta odbrana še gospodarski odsek in zabavni odsek in upati je, da se razvije živahno življenje v prostorih katoliške družbe.

(Uboj.) Iz Št. Jurija pri Kranji se nam poroča: Tukaj je ubil Valentin Sušnik brez kakega povoda v fantovskih norčijah s kovaškim stolčkom Jožeta Maseljna, ki je takoj omedlel in kmalu umrl. Pokojnik je bil vzgleden hlapec, služboval je pri enem gospodarji 12 let in bil podpora svoji stari materi

(Nadvojvoda Jožef Ferdinand Toskanski na Bledu.) Z gorenjskim vlakom se je dne 29. aprila pripeljal v Lesce visoki gost, nadvojvoda Jožef Ferdinand toskanski. Skozi Bled se je podal na Pokljuko na lov divjih petelinov. Za tri in pol ure se je tu ustavil in nastanil v ozaljšanem hotelu Mallnerjevem. Glasen pok topičev na Straži je naznanil njegov prihod. Prišedši na Bled se je precej z odbrano lovsko družbo dal prepeljati na otok k Materi božji. Ogleдал si je lično cerkvico, pomolil v nji ter se je v kaplaniji v knjigo tujcev podpisal. Vračajoč se iz kaplanije, zagledal je, da streljajo za cerkvijo iz topičev. Med nje se poda in sproži sam topič. Z jezera se je vrnila vsa družba naravnost v hotel g. Mallnerja, kjer je bil pripravljen obed za visokega gosta in njegovo spremstvo. Ob dveh popoldne se je odpeljala vsa družba iz Mallnerjevega hotela naravnost na Pokljuko.

(Za častnega občana občine Slap) je občinski odbor soglasno izvolil Franceta Punčuha, ljudskega učitelja na Slapu.

(Železnica Kranj-Tržič.) Pri zadnjem lokalnem ogledu so se izrekli vsi tisti, katerim je na tej železnici kaj ležeče, za zvezo med Kranjem in Tržičem.

(Prva nesreča na vrhniški železnici.) Dne 29. aprila je železniški vlak, ki je peljal gramoz po novi progi, trčil ob voziček, katerega so mu pripeli delavci po progi z Loga proti Drenovemu Griču nasproti. Gosta megla je pokrivala barje. Delavci vozička niso mogli naglo spraviti s tira, ko je prihajal vlak. Močno so bili poškodovani trije delavci in dva vozova gramoznega vlaka. Ranjenca Rusa in Tel-

bana, katerima je vlak zmečkal noge, so prepeljali v ljubljansko bolnišnico.

(Iz Vodice) se nam piše: Na praznik sv. Katarine Sijenske, dné 30. aprila so priredile v Repnjah gojenke zavoda čč. šolskih sester svoji dobrotnici, g. Katarini Šporn, za god lepo igro. Male deklice so igrale tako izborno, da se jim moramo res čuditi. S toliko srčnostjo so nastopale in igrale so vloge, da bi jim človek tega nikdar ne prisojal. Seveda, ko pohvalimo deklice, gre hvala pač v prvi vrsti čč. šolskim sestram, ki so imele mnogo truda, preden so igralke tako izvežbale. — Kakor ta igra, tako kažejo lepi vspehi v šoli sploh, kako izvrstne, neutrudljive, požrtvovalne učiteljice so čč. šolske sestre v Repnjah, ki bistré svojim učenkam um in jim blažijo srce. Pač velika sreča za župnijo, da je odgoja ženske mladine v tako izvrstnih rokah. Vodiški župljani morajo biti zares hvaležni za tako izvrstno vzgojo svojih hčera v prvi vrsti Bogu, v drugi pa neutrujivim, vztrajnim šolskim sestram ter velikodušni ustanoviteljici Repenjskega samostana, ki je ravno ta dan obhajala svoj 78. god in katero naj Bog živi še mnogo let!

(Iz Žirov): Na Ledinci pri Žiréh dobili smo novo zvonenje. Tako je veličastno, da smo ga zares veselili. Zato izrekamo prisrčno zahvalo vsem tistim, ki so s svojimi darovi omogočili tako lepo zvonenje; zlasti pa vrlima možema J. O. in I. D., ki se nista ustrašila nobenega truda, dokler se stvar ni izvršila. Zvonovi so vlti v livarni A. Samase v Ljubljani in tehtali veliki zvon 27½ centa.

(Zidanje nove cerkve v Trnji na Notranjskem.) Leta 1895. začela se je zidati nova cerkev presvete Trojice v Trnji. Bila je zares potrebna. Stara cerkev je bila komaj za 200 ljudi obsežna, a duhovnija šteje 1200 duš. Vsled tega je moralo vedno dosti ljudi ostajati zunaj cerkve. Mislite si lahko, kako težavno je bilo za take ljudi ob slabem vremenu, vzlasti še ob raznih nevihtah ter po zimi ob času burje. Zato se je začelo z zidanjem; dovršilo pa se je do sedaj samo to-le: zunanje zidovje ter s ploščami pokrita streha, zvonik pa samo do polovice. V cerkvi pa še manjka strehe, tlaka, altarjev ter vsega družega, kar je treba znotraj v cerkvi. Za vse to treba bo še več tisoč goldinarjev denarja. Kakor pa je splošno znano, je ljudstvo v ondotnem kraju revno in samo ne zmore zidanja dovršiti; ob enem pa je dobro in srčno želi, da bi bil čim preje že dodelan lepi božji hram. Zato si ne vemo sedaj drugače pomagati, kakor da se obrnemo do blagih src dobrih ljudi. Pod pisani obrača se tem potom tudi do svojih znancev in prijateljev, ter jih prosi, naj mu prihitijo na pomoč, da se vsaj obok postavi in cerkev znotraj oskrbi z ometom do prihodnje jeseni. Imena blagih dobrot-

nikov objavila se bodo od časa do časa v »Slovincu«, (tudi »Domoljub« rad sprejema darove v ta namen). Duhovnjani pa bodo molili za dušni in telesni blagor dobrotnikov. Ob enem se podpisani zahvaljuje vsem onim, ki so že kaj podarili za cerkev. — V Trnji pri sv. Petru na Notranjskem. Alojzij Železný, ekspozit.

Primorsko.

(Knez nadškof dr. Missia) bo v prihodnjem konistoriju imenovan kardinalom. To je sedaj že tudi uradno potrjeno. Tržaški »Piccolo« piše, da se bo preselil dr. Missia kot kardinal v Rim. Ta zadnja vest je neresnična, ker dr. Missia tudi kot kardinal še ostane v Gorici.

(Slovanski deželni poslanci isterski) so izdali svojim volivcem razglas, v katerem naznanjajo narodu, zakaj se ne udeležujejo obravnave deželnega zbora. V razglasu navajajo vsa nasilstva nasprotne stranke ter narod bodré, naj vztraja v borbi za svoje pravice.

(Vendar enkrat!) Vendar enkrat — piše tržaška »Edinost« — je rešilo namestništvo rekurz, ki so ga vložili tržaški slovenski očetje proti temu, da se tržaška občina brani osnovati v mestu eno slovensko šolo. Namestništvo je odbilo rekurz s pretvezo, da je za šolske potrebe tržaških Slovencev dovolj preskrbljeno s slovenskimi šolami po okolici! Tržaško namestništvo se je torej brezpogojno postavilo na stališče naših nasprotnikov. Zato kličemo: vendar enkrat! Čas je bil res po tolikih letih! Sedaj vsaj vemo, pri čem smo, in homo mogli delati dalje.

(Vesel napredek.) V Gorici sta se združili »Goriška ljudska posojilnica« in »Krojaška zadruga« in sta kupili sredi mesta večjo hišo, kjer bode prostora za razne namene goriskih Slovencev. Tja se preseli posojilnica in tudi »Krojaška zadruga« bo na jesen začela poslovati.

Koroško.

(Božja pot na Višarjah) se je dné 11. majnika zopet pričela. Akoravno je bila gora še s snegom pokrita, so romarji letos že lahko po kopni poti šli na goro; sneg se je namreč odmetal od srede gore prav do cerkve. Želeti bi bilo, da bi romarji tudi letos v prav obilnem številu obiskali to božjo pot. Skrbelo se bode za to, da se jim v vsakem oziru postreže kar najbolj mogoče. — Postaja Žabnica je s prvim majnikom dobila ime: »Žabnica-Višarje«.

(Drobne novice.) V Dobrlivasi je dné 16. aprila zmrznil hlapec Franc Kompož iz Bistrice. Padel je bil pijan v jarek ob cesti. — Trojčke je povila dné 12. m. m. Ana Walker v Radniku pri Šmohoru.

Mati in otroci so zdravi. — Pod vlak se je vrgel dné 18. m. m. blizu Lipe na Zgor. Kor. neki 18—20 leten človek. — V Celovcu se je dné 22. m. m. ustrelil 59-letni inženier Pour, pristojen v Ljubljano. — Podružnico c. kr. kmetijske družbe bodo ustanovili v Št. Štefanu ob Zili. — Iz raznih krajev poročajo, da odstopajo vročekrvni in večinoma še mlečnozobni „nacijonale.“ od katoliške vere. — Večji požar je bil dné 24. aprila na Velkni pri Beljaku. Pogorelo je več poslopij in precej živine je ostalo v ognju. — Nadučitelj M Artnak v Velikovcu je dobil naslov ravnatelja. — Dné 16. aprila sta fanta A. Mostnar in J. Korenina v Pudlah pri Libelcih s puškami, katere sta malo dnij prej bila ukradla, igrala. Puška se je sprožila in fant Mostnar je nevarno ranjen. — V Činovičah pri Mariji na Zilji je utonila 3-letna hčerka bajtarja Franka v škafo vode, ko jo je pustila mati samo doma.

Domača knjižnica.

„Ta gospod, ki nam tako priporoča domačo knjižnico, mora pa res kaj rad imeti knjige!“ bo rekel marsikdo, ko bo videl, da se kar zdržema naprej snuje ocenjevanje naših knjig. Uganil si, dragi prijatelj, ki tako sodiš. Zakaj bi jih pa ne imel rad, saj so mi knjige največje dobrotnice: večji del svojega življenja sem preživel med knjigami, in ves čas so me tako blagodejno podpirale; knjige so tako krepko pomagale pri moji vzgoji in olik; knjige so me rešile marsikatere nevarnosti, ker so me zlasti v nevarnejših letih trdno vezale na dom; knjige so me pripravile h kruhu; knjige so me učile in me še uče spoznavati Boga in njegova veličastna dela; knjige so me priganjale in me še priganjajo ljubiti Boga in služiti Bogu; knjige mi vrlo pomagajo izvrševati dolžnosti svojega stanu; in tako bi vam lahko še dalje našteval dobrote postrežljivih knjig. Pa naj bi človek ne čislal takih dobrotnic!? — „Pa pravijo, da so knjige tudi pohujšljive, nevarne in pogubne“, mi sežeš v besedo. A, prijatelj, ta pesmica je pa čisto iz drugega tona! Pohujšljivih knjig pa jaz ne berem; in če jih kdaj berem, berem jih z velikim studom in le zato, da morem svariti poštene ljudi, naj se jih izogibljejo bolj kot gada — modrasa!

VIII. Priloge „Krščanskemu Detoljubu“. Zadnjič sem nekoliko namignil, da bom tudi kdaj spregovoril o prilogah, katere prinaša ta vzgojni list. Stori to takoj, da se ne pozabi. Štiri so bile že itak na vrsti pod naslovom: »Kako ti je ime?«. Poleg teh so še najnamenitejše te-le: 1. »Dobra spoved. Nauki in molitve za vredni vzprejem zakramenta sv. pokore.« Lično vezano 20 kr.; broš. 13 kr. (Izpraševanje vesti

tudi še posebej po 2 kr) — Ta knjižica je ravnokar izšla v tretji izdaji; koristna je vsakemu, ne le našim malim. Razlaga namreč, kako je treba vestno in natanko izpolniti vseh petero reči, ki so potrebne ob sprejemu zakramenta sv. pokore; pové, kaj je treba storiti, in opozarja na napake, katerih se je treba varovati pri tem prevažnem opravilu. Pridejane so tudi molitve za dan sv. spovedi. Močno je želeli, da bi se udomačila ta drobna knjižica. — 2. »Svete zgodbe za male otroke«. Karl. po 10 kr; broš. po 8 kr To so zgodbe sv. pisma, kakor se jih uče o roci v nižjih razredih ljudskih šol. Koristna knjižica za dom in šolo; odobrila jo je duhovska in svetna gosposka. — 3. »Mala zakladnica Zbirka krajsih molitvic in pobožnosti z obilnimi odpustki.« Lično vez. 10 kr., broš. 5 kr. Ker je to mala knjižica, se lahko v žep vtakne, da se porabi poleg drugih molitvenikov; posebno uporabna je za domačo pobožnost, zjutraj in zvečer itd. — 4. »Moliro«, ali najiminitnejši nauki o molitvi. I. Kako? (Se bo še nadaljevalo) Cena 5 kr. — Nauki o molitvi moramo prištevati najpotrebnejšim naukom, ker molitev je umetnost, katere se človek nikdar ne izuči dovolj; zato se ta knjižica priporoča sama po sebi. — 5. »Ali znaš?« Zbirka krščanskih resnic in moltev, ki naj bi jih vsak kristijan znal na pamet, Cena 4 kr. Ta drobna knjižica je izmed vseh še najbolj razširjena. — 6. Spominek prvega sv. obhajila. Lično vez. 12 kr., broš. 6 kr. Lepi nauki za stanovitnost v dobrem. — 7. »Spodobno vedenje v cerki« (jako potrebni nauki in opomini zlasti za mlade ljudi na deželi in po mestih!) à 4 kr. in »Spodobno vedenje v šoli« à 3 kr. — 8. »Podobica sv. Alojzija ali njegova pot v nebesa« v spomin njegove tristoletnice. Lično vez. 10 kr., broš. 5 kr. Tu so poglobljene reči iz življenja angeljskega mladeniča sv. Alojzija, opisane na podlagi njegove najnavadnejše slike. — 9. »Stariši skrbite otrokom za blagoslov božji«, po 4 kr (Ponatis iz »Kršč. Detoljuba«). — 10. »Sveta Germana« Zgled krščanske potrpežljivosti. S podobami po 5 kr. — 11. Nekoliko posebnih odtisov lepega spisa »Cenetova mati« po 10 kr je še na razpolago.

Drobtinice.

Koliko se sné na zemlji en dan? — Neki Anglež, ki je imel čas za to, je izračunal, koliko bi moral plačati mož, ki bi en dan vse človeštvo pogostil z zajutrkom, kosilom in večerjo. Računal je dobro hrano — za enega gosta tri krone. To pogostovanje bi stalo 2250 milijonov goldinarjev, in ga ni bogataša na svetu, ki bi si mogel dovoliti to veselje. To je dobro, da ni ves svet en volilni okraj, ker drugače bi moral kandidat šteti za goljaž ogromne svote.

Lev je raztrgal zemljemerca O' Hara, kakor se poroča iz Mombasa. O' Hara je šel po naročilu angleške vlade z ženo in otroci v Afriko. Blizu Voi-Rivra se ga je lotila huda mrzlica. Okreval je le počasi. Neko noč, v marcu, ko je šlo silna vročina, je ležal v šotoru in je vhod pustil priprt. Zunaj so ležali delavci domačini. Kar zasliši klicanje in kričanje ljudi. Skoči pokoncu, zgrabi puško in stopi ven. Komaj deset korakov daleč vidi velikanskega leva.

Ljudje so bili vsi pobegnili in možu ni ostalo drugzega, kakor da strelja na leva, posebno še, ker je bil od bolezní še ves betežen. Ustrelil je, zadel leva, a ga ni ubil. Vender se je lev obrnil in izginil v grmovju. Anglež je mislil, da ga ne bo več, vrnil se je v šotor in vhod zopet le priprl. Čez nekaj časa se zbudi O' Harova žena, vzbudilo jo je obupno kričanje in grčanje, in z grozo zagleda strašnega leva, ki je skušal potegniti moža z ležišča. Mož se je obupno boril z zverjo, a moči so mu že pojemale. Žena je vsa v obupu vpila, tedaj so se vrnili nekateri domačini in presrečilo se jim je odgnati zver. A mož je imel vse raztrgane in razmesarjene roke in prsa in je bil v nekaj minutah mrtev.

Potopljen parobrod. — Nedavno sta trčila ob istrskem obrežju dva parobroda »Flink« in »Petka« nedaleč od Vrsara. Prvi je bil last župana Tonettija iz Plomina in drugov, a drugi je bil last dubrovniškega parobrodnege društva. Parobroda sta plovila v nasprotni smeri. »Flink« je udaril ob »Petko« in se je tako poškodoval, da je v kratkem času utonil, dočim je drugi le malo poškodovan. Mornarji pravijo, da je kriv nesreče kapitan »Flinkov«. Druge nesreče ni bilo, nego da se je »Flink« potopil z vsem blagom.

Strica Iskat sta prišli v soboto v Ljubljano dve devetletni deklici z Rečice na Štajerskem brez denarja in hrane. Ko sta deklici jokaje izpraševali neko ženo o svojem stricu Št., sliši ju policijski stražnik ter odpelje k stricu. Toda vselje je bilo kratko. Prišli sta otroka iskat dve ženski v velikih skrbeh ter odvedli zopet nazaj na Štajersko.

S klobaso se je zadavil kočijaž Janez Stern na Dunaju. To je sicer nekaj čudnega, ampak če kdo tako já, kakor Stern, je mogoče. V gostilni je stavil z nekim pivcem, da bo požrl celo klobaso na enkrat. Požrl jo je, pa ne popolnoma, ker je v nekaj trenutkih padel mrtev na tla. Zadušil se je.

Novo zlato — Na Francoskem se nekateri krogi jako pečajo z novo kovinsko zlitino, ki je povsem podobna zlatu. Ta zlitina sestaja iz 96% bakra in 4% antimona. Te dve kovini se skupaj stopita in zlijeta in zaradi večje gostobe se pridene nekaj magnezija in apna. Kilogram te zlitine stane 3 do 4 franke in je torej tisočkrat cenejša od zlata.

Domači pravnik.

Varščina ali kavojja za pravdne stroške.

Velikokrat se prigodí, da pride toženi k sodniji, se tam strašno jezi, da ga toži človek, kateri nič nima in kateremu se nič vzeti ne more, da je to-

žnik vložil tožbo brez uzroka iz same nagajivosti, da mora torej izgubiti, da se pa toženec ne bode spuščaval v pravdo, češ, kedo mu bode povrnil stroške, ko vendar tožnik nič nima. Toženi zahteva od sodnije, naj naloži tožniku, da ima položiti varščino ali kavcijo za stroške pravde. Vse prigovarjanje je včasih zastonj, toženi si ne da iz glave izbiti, da mora tožnik, ker nima premoženja, založiti varščino. »Zmeraj je bilo do sedaj še tako,« pravi. Gotovo, res je, da je bilo do sedaj tako, ali od prvega januarja leta 1898, odkar je stopil v veljavo novi civilno pravni red, je pa drugače. Ta postava namreč določa, da se more tožniku samo tedaj naložiti položitev varščine za pravdne stroške, ako tožnik ni avstrijski državlján. Pa tudi ptujci so te varščine oproščeni: 1. ako določajo to posebne pogodbe med našo državo in ono, katere podanik je ptujec, ki toži, 2. ako ima ptujec tožnik v naši državi v pokritje pravnih stroškov zadosti nepremičnega premoženja ali pa vknjiženih terjatev, 3. ako je dotični ptujec ogerski državlján, kateri služi v skupni armadi ali pa pri kaki, naši in ogerski državi skupni oblasti, 4. ako se mu je podelila pravica revnih, 5. ako država, katere podanik je ptujec, od podanikov naše države, kedar tožijo, ne zahteva varščine za stroške. Pri tožbah radi ločitve ali neveljavnosti zakona, mandatnih in meničnih tožbah, pri protitožbah, pri tožbah, ki se morajo vložiti vsled sodnijskega poziva, pa sploh ne more od tožnika zahtevati nihče varščine za pravdne stroške.

Tako smo videli, da je varščina za pravdne stroške, ki je preje igrala včasih tako veliko vlogo v pravnih, toliko, ko popolnoma odpravljena. To moramo le odobravati. Res je sicer, da vsled tega sedaj včasih trpi toženi, ako je zloben tožnik iz gole nagajivosti naperil proti njemu neutemeljeno tožbo. Nasprotno pa je sedaj mogoče tudi ubogemu zahtevati z uspehom svoje pravice pred sodiščem. Tako ne more nihče reči, da bi bila pravica samo za premožne, revežem pa da bi se odrekala, ker so v resnici pred postavo vsi enaki.

Za smeh in kratek čas.

(Sposoben hlapec) — Oštir vdinja hlapca. »Pa se li čutiš dovolj močnega za ta posel?« — Hlapec »Menim, da. Prejšnjega gospodarja sem le enkrat sunil, pa sem mu tri rebra strl!«

(Kakor se vzame!) — A: »Kakó ste se kaj snoči zabavali?« — B: »Kakor se vzame. Naša Micika se ni mogla nagledati, Rezika ne dovolj naslišati, jaz pa ne zadosti najesti!«

(Iz otročjih ust.) — Otrok: „Mama, kupite mi še „cukrčka!“ — Mati: „Ne Francek, denar moram hraniti za kaj boljšega?“ — Otrok: „Kaj je še kaj boljšega?“ — — Pepček: „Oče, kaj pa so žive podobe?“ — Oče: „Če podobe tako pri miru stojé, kakor bi bile mrtve!“

(Huda vročina.) — V srednji Afriki — pripoveduje nekdo — je taka vročina, da morajo kuram led podkladati, sicer bi nesle trdo kuhana jajca.

(Na plesu.) — A: „Poglej jo no, sosedovo Lenko! Celi svet vé, da doma nič nimajo, pa je vsa v židi in zlatu! Res lepa prikazen!“ — B: „Je kakor severna luč. Ne vé se, odkod svetloba!“

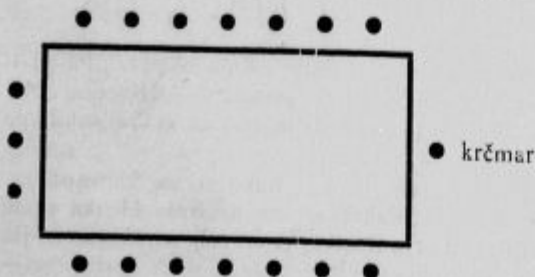
(Najceneja smrt.) — A: „Zakaj si pa takó žalosten?“ — B: „Oh, popolnoma sem ob vse. Trideset vinarjev je vse, kar premorem. Vzel bi si življenje, pa se mi noben način ne zdi zanesljiv. Če se obesim, lahko se vtrga vrv, če skočim v vodo, lahko me kdo ven potegne, za revolver imam pa premalo denarja...!“ — Pahišni kramar: „Kupite od mene bukvice: „Kakó človek od smeha počí“ — veljajo le trideset vinarjev!“

Zvití dijaki ali prevarjeni krčmar.

V gostilno pride 17 dijakov lačnih in žejnih ter sedejo okrog dolge mize tako, da jih je sedelo na vsaki strani 7, na enem koncu mize 3 in drugi konec mize je ostal prazen za krčmarja, ki je prisedel k mizi in zabaval dijake. Ko so se dobro najedli in napili, pravi eden iz med dijakov: jaz imam dober svet — pri teh besedah položi na mizo polno možnjo tolarjev in sicer tak le: danes plača samo eden izmed nas ves račun in sicer tisti, ki ne bode slučajno prost. Prost pa bodi vsakdo, na katerega zadene številka 7; in da ne bo zmešnjave, naj tisti, na katerega pride 7, takoj odide iz gostilne. Šteli bomo pa vse, tudi gospoda krčmarja — velja, kaj ne da, gospod krčmar. Krčmar je poželjivo gledal možnjo s tolarji in je rad privolil, češ „bo vendar tudi name prišla ena 7.“

Da bo večji račun, prinese krčmar še vsakemu eno steklenico „boljšega“ in potem so začeli šteti. Tisti dijak, ki je dal možnjo na mizo, vstane in pravi: „Ker sem jaz porok za vse druge dijake, se spodobi, da začnem šteti sam pri sebi“ — Ker je krčmar in vse omizje zadovoljno, začne šteti: 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7 in dijak ter gre iz gostilne in zopet 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7 in drug dijak je prost. Tako šteje vedno dalje, dokler ne ostane na koncu sam krčmar pri mizi, ki je srdito zabavljajl čez zvite dijake, ki so ga pripravili ob tako lep dobiček.

Vprašanje je torej: kje je sedel oni dijak, ki je začel šteti, in je krčmarja v zanjko djal?

Besedna uganka.

Beseda vsem lepó pové,
 Kako plesalci se vrté.
 Besedo če obrneš si,
 Po zimi te razveseli.

Računska uganka.

Kako se odšteje od števila 45 tudi število 45 tako, da ostanek znaša še ravno 45?

Zabavna uganka.

Razvrsti na mizi 15 žveplenk jedno poleg druge, zaznamuj dotični prostor s številkami in preloži žveplenke na 5 kupcev po 3 žveplenke in sicer tako, da ne boš nikdar preskočil ne več in ne manj nego tri klinčke. Kadar imaš na enem kupcu dve ali tri žveplenke, jih več ne smeš prelagnati. — Pri rešitvi povej s številkami, kako si prelagal.

Rešitev ugank v zadnji številki:

Rešitev besedne uganke.

Libuša
 Elba
 Pariz
 Otokar
 Donava
 Ararat
 Rusija
 Iglava
 Limona
 Olga

Lepo darilo.

Računska uganka: Posajenih je bilo 8 jabolčnih in 4 hruševa drevesca. Zajec je uničil 3 jabolane in 3 hruške, zdravih je pa ostalo 5 jabolčnih drevesec in 1 hruška. Vseh drevesec je bilo posajenih 12.

Ta uganka se da rešiti tudi z vsemi drugimi številkami, ki so mnogokratniki števila 12.

Obe uganki so prav rešili: Alojzija in Terezija Pihlar, v Žerovincih, Andrej Porenta v Virmažah, Mihael Štrukelj v Dolih na Štaj., Tomo Koprivšek v Spitaliču, Franc Klader na Gorici, Franjo Rebol, Sinkov turn, Matevž Verbič v Kosezah, Janez Verčačnik Sinkov turn, Jožef Lampe v Ljubljani, Anton Zabukovec v Starem trgu pri Rakeku, Janez Grmovnik v Vodica, Marija in Ana Podboj Adamevo pri Vel. Laščah, Karolina Petrič v Vipavi, Matija Rant na Dobrovi, Neža Grovat, Podkorenom, in Ignacij Lipovec, Podgradje, Štaj. — Samo prvo sta prav rešila: Fran Sever v Ljubljani in Luka Pavlič v Sp. Brniku, Vekoslav Š. na Zaplazu Triller Janez in Franc, Kovačič Franc od sv. Duha pri Stari Loki, Janez Andolšek v Trnpi, Janez Lahovnik v Šmartnu pri Velenji, France Mikuz v Črnem vrhu.

↳ Prihodnja številka »DOMOLJUBA« izide dne
8 junija 1899 zvečer.

Loterijske srečke.

Dunaj, 13. maja:	2	11	20	75	16
Gradee, 13. maja:	38	79	47	33	10
Lince, 13. maja:	27	3	17	29	30
Trst, 6. maja:	57	40	44	10	63

Tržne cene v Ljubljani.

10. maja

	gl.	kr.		gl.	kr.
Pšenica m. st.	9	—	Špeh, povojen, kgr.	—	70
Rež,	8	20	Surovo maslo,	—	90
Ječmen,	7	50	Jajce, jedno	—	2
Oves,	6	50	Mleko, liter	—	7
Ajda,	8	—	Goveje meso kgr.	—	60
Proso,	8	80	Telečje	—	64
Koruza,	5	50	Svinjsko	—	76
Krompir,	2	50	Koštrunovo	—	40
Leča hktl.	12	—	Pišanec	—	55
Grah,	9	—	Golob	—	17
Fižol,	12	—	Seno, 100 kgr.	—	—
Maslo kgr.	1	5	Slama,	—	—
Mast,	—	70	Drva trda, 4 kub. mtr.	6	50
Špeh, svež	—	65	» mehka	4	60

Dobri okus je pri vsaki užitni stvari njena glavna lastnost. Pri uživanju odločuje naš jezik, njemu moramo prepustiti, da nas zadovolji z dobrim okusom. Iz tega se razvidi, zakaj je n. pr. tako splošno razširjena bobova kava, katere poseben duh našim živcem ugaja in katere smo se tako navadili, da ne moremo biti brez nje, navzlic temu, da jo zdravniki nujno odsvetujejo že od tedaj, ko so jo začeli rabiti. Če je torej mogoče, da se ohrani ta priljubljeni okus in se pripravi objednem zdravju koristna kava, tedaj bi se mislilo po vsej pravici, da bi se je nihče ne branil, posebno pa ne bi se gospodnje in matere. In v resnici, Kathreiner-Kneippova sladna kava, katere tako izvrstno združuje prijetni okus bobove kave s tako dragocenimi zdravilnimi sredstvi, se ima ravno tej okoliščini zahvaliti, da se je tako hitro razširila in splošno priljubila. Lahko jo imenujemo jedino pravo družinsko kavo, in gotovo se bože tudi tam, kjer doslej še niso poznali njenih prednostij, v najkrajšem času udemačila in priznala kot najokusnejši primes k bobovi kavi in jedino pripravna, zdrava njena nadomestitev. Vendar se mora paziti na to, da se rabi vedno pristna Kathreiner-Kneippova sladna kava v znanih izvornih zavitek z imenom »Kathreiner«, ali nikoli naj se ne kupuje drugače zavitega ali takega blaga, ki je na vago na prodaj.

Opozarjati moramo

na današnji inserat znane tvrdke „Oelz“ v Bregencu, katere izdelek »pristna Oelz-eva kava«, dobro znana in priljubljena, je na prodaj le v rudečih zavitek z belim trakom.

„Hranilnica in posojilnica za Cerklje
(Gorenjsko) in okolico,

registrovana zadruga z neomejenim poroštvo“,
obrestuje branilne vloge po $\frac{1}{2}\%$, ter daje posojilo pod zadostnim poroštvo.

Služba organista in cerkovnika

je v Dolu (Lustthal) pri Ljubljani do 15. junija 1899 razpisana. Prosilci naj se obrnejo na cerkveno predstojništvo.

447 1—1

Karol Cemé,
župnik.

Največjo zalogo najrazličnejših razglednic

ima A. TURK, trgovina s pisalnimi in risalnimi potrebščinami v Ljubljani, na Dunajski cesti. — *Razprodajalcem dá znaten popust.* Vsprejema naročila v izvrševanje ličnih razglednic v raznih poljubnih bojah.

IVAN KORDIK, Ljubljana,

Prešernove ulice št. 10—14,

ima na izbiro vsakovrstne

svečnike, nože, vilice in žlice

iz alpake (čista, bela, trajna kovina).

par svečnikov iz alpake	21,	24,	26 cm. visoki	
448 2—1	stane gl.	1.90,	2.20,	2.30.
1 tucet žlic za kavo stane	od gl.	2.20	do gl.	3.—
1 » žlic navadnih iz alpake	od gl.	4.20	do gl.	5.—
1 » nožev ali vilic	gl.	5.60.	(419 4-3)	

Fužina

z enim ognjem

s popolno opravo, na vodni moči, katere nikoli ne peša, je tik mesta Kamnika s stanovanjem vred trajno v najem oddati. — Ponudbe naj se pošljejo trgovcu Ant. Pintarju v Kamnik.

446 3—1

Malo posestvo

je na prodaj: hiša, hlev za tri glave živine, in pod. Vse novo pred 9. leti. Zraven je zemlje za 10 mernikov poselve in nekaj čez 5 oralov gojzda. Cena po dogovoru. Posestvo je uro proč od farne cerkve ali kolodvora litijskega. Več pove lastnik Ivan Selan v Gradišću št. 3, pošta Šmartno pri Litiji. 441 2-2

Na najvišje povelje Njega c. in k. apost. Veličanstva

XX. c. k. državna loterija

za skupne vojaške dobrodelne namene.

Ta denarna loterija — edina v Avstriji postavno dopuščena — ima 12728 dobitkov v gotovem denarji in skupnem znesku 403.160 kron.

Glavni dobitek znaša:

200.000 kron.

Za izplačilo jamči c. k. loterijski urad.

Žrebanje boe nepreklicljivo dne 15. junja 1899.

➡ **Jedna srečka stane 4 krona.** ➡

Srečke so dobiti pri državni loteriji na Dunaji, I., Riemergasse 7, v loterijskih kolekturah, pri davčnih, poštnih, brzojavnih in železničnih uradih, po menjalnicah itd. Naerti za kupovalce srečk zastoj. 101 10-2

Srečke se pošiljajo poštno prosto.

431 4-3 C. k. vodstvo državne dohodnije
Oddelek za državne loterije.

Kmetiška posojilnica Ljubljanske okolice

registrovana zadruga z neomejeno zavezo,

v Knezovi hiši, Marije Terezije cesta šte. 1

obrestuje hranilne vloge po $4\frac{1}{2}\%$ brez odbitka rentnega davka, katerega posojilnica sama za vložnike 443 8-1 plačuje.

Uradne ure razun nedelj in praznikov vsak dan od 8-12. ure dopoldne in od 3-6. ure popoldne.

Poštn. hran. urada šte. 828 406. — Telefon šte. 57.

Na prodaj je

60 škafov medu - pitanca I. vrste in do 40 škafov II. vrste, od dveh let, pri Andrej Leskovic-u v Škofji Loki. 467 3-2

Ivan KORDIK

v Ljubljani,

Prešernove ulice 10-14,

418 2

priporoča svojo zalogo

galanterijskega blaga in drobnine

posebno za kupčevalce, kakor tudi orodje za črev-
ljarje in sedlarje, posebno na debelo po nizki ceni.

427 4
Najboljša živinska štupa je Barthel-novo apno za klajo,

zabranja ^{ona} lizanje lesa
odstranja shušanje
vzbuja slast,
pospešuje prebavo,
namnoži mleko,
daje delavno moč
redi meso itd. Za
vsako žival prepotrebno.
Popis na zahtevanje brez-
plačno. Za poskušnjo 5 klg.
od Dunaja za 1 gld.

M. Barthel in dr.
Dunaj, X., Kerpplergasse 20.

Na prodaj sta

dve hiši

v Zgor. Kašlju. V jedni hiši je gostilna že 80 let, v drugi pa prodajalnica špecerijskega blaga že 16 let. Proda se zraven tudi polje ali samo h š. Več se poizvé v Zgor. Kašlju št. 20, pri papirnici, pošta Zalog pri Ljubljani. 435 2-2

sidro

Liniment. Capsici compos.

353 iz lekarnе Richter-jeve v Pragi 24-15

priznano izvrstno bolečine olajšujoče ma-
zilo je dobiti posodica po 40 kr., 70 kr. in 1 gld. v
vseh lekarnah. Zahteva naj se to sploh priljubljeno
domače zdravilo kar kratko kot 759 40-34

Richter-jev liniment s 'sidrom'

ter sprejme iz previdnosti le v steklenicah s
unano varstveno marko „sidro“ kot pristas.

Richter-jeva lekarna
pri slatem levu v Pragi.

Razglas.**Mestna hranilnica ljubljanska**

posojuje denar na posestva in sicer do 5000 gld. po $4\frac{1}{2}\%$, od 5000 gld. naprej pa po $4\frac{1}{2}\%$, ter daje posojila na posestva tudi na ta način, da prevzema potom odstopa uže vknjižene dolgove proti $4\frac{1}{2}\%$, oziroma $4\frac{1}{2}\%$ obrestovanju.

Obresti se plačujejo vsacega pol leta naprej, z njimi pa plača vsak dolžnik tudi toliko na kapital, da znašajo obresti in to odplačilo vsako leto ravno 5% od izposojenega kapitala, tako da se ves dolg polagoma poplača. 444 4-1

Preselitev trgovine.

Ujudno naznanjam, da sem preselil svojo prodajalnico iz barake za knezoškofijsko palačo na Pogačarjevem trgu (za vodó) v

Semeniščno poslopje

na istem trgu, kjer bodem nadaljeval prodajo lesne, plotarske in sitarske robe, šime in morske trave. — Zahvaljujem se ob jednem slav. občinstvu za doslej izkazano naklonjenost in zaupanje ter se priporočam tudi v bodoče v obila naročila.

370 12—12

Odličnim spoštovanjem

Matko Arko.

HERBABNY-jev

podfosfornasto-kisl 415 20—5

apneno-železni sirup.

Ta 29 let z največjim uspehom rabljeni preni sirup rastaplja slez, upokojuje kašelj, pomanjšuje pót, daje slast do jedi, pospešuje prebavljanje in redilnost telo jačl in krepí. Železo, ki je v sirupu v lahko si privajajoči obliki, je jako koristno za narejanje krvi, raztopljive fosforno-apnene soli, ki so v njem, pa posebno pri slabotnih otrocih pospešujejo narejenje kostij. 896 (20—20)

Cena steklenici 1. glđ 25 kr. po pošti 20 kr. več za zavijanje. (Polsteklenic ni.)

Prosimo, da se vedno zrecno zahteva Herbabny-jev apneno-železni sirup. Kot znak izvora se nahaja v steklu in na zamašku ime, „Herbabny“ vtisnjeno z vzvišenimi črkami in nosi vsaka steklenica poleg stoječo uradno registrov. varstveno znamko, na katera znamenja naj se blagovoli paziti.

Osrednje skladišče

Dunaj, lekarna „zur Barmherzigkeit“

VII.1, Kaiserstrasse 73 in 75.

V zalogi skoro v vseh lekarnah na Dunaju in v krenovinah.

5-4 4³/₄ klg. kave. 420

peštaine prosto proti povzetji, ali če se denar naprej pošlje, zajamčeno najboljše blago.

Afrk. moka, biserni . glđ. 3-70
Santos, fini 3-70
Salvador, zelen poseb. fini . 4-35
Cejlon, modro zelen p. f. . . 6-10
Zlati java, rumen. p. f. . . 5-90
Biserna kava, zelo fina . . 5-55
Arab. moka, blagodišeč . . 6-90

Cenik in carinski tarif zastoj.

Ettlinger & Co., Hamburg

Koverta s firmo
vizitnice in

trgovske račune
priporoča

Katol. tiskarna
v Ljubljani.

F. P. Vidic & Co.

v Ljubljani

ponudijo po najnižji ceni poljubno množino

stavbinske opeke, 432 3

Zarezne strešne opeke

(Strangfalz-Ziegel) in temu pripadajočo

stekleno zarezno opeko.

Strešna okna iz litega železa.

Peči in štedilna ognjišča

(lastni izdelek).

Roman-cement, dovski Portland-cement

pa tudi vse druge za stavbe potrebne predmete.

Najnižje cene.

Vožnje karte

in

tovorni listi

v

AMERIKO.

312 18 Kraljevi belgijski poštni parnik

Red Star Linie iz Antverpna naravnost v

Novi Jork in Filadelfijo.

Koncesijonovana od visoke c. kr. avstrijske vlade.

Pojasnita daje:

Red Star Linie

Dunaj IV., Wiednergürtel 20,

ali pa

317 25—7

ANTON REBEK v Ljubljani Kolodvorske ulice 29.

Urban WEBER nasl.

Zallog, pošta Železniki.

'Na prodaj je več tisoč stotov 433 5—3

strešnih skalc (Dachschiefer)

iz lastnih škrlolomov po jako nizkih cenah.

Prevzamem

pokrivanja vsakovrstnih stavb

kakor tudi cerkvâ in zvonikov.

Oelz-ova kava

je od dné priljubljena ker bo-
do dné bolj bovo
kavo spremení v zdravo, okusno
in pokrepčevalno redilno sredstvo.
400 (20—7)

Rudeči zavitki z belim trakom.

Blagorodni gospod
Gabr. Piccoli, lekarnar
„pri angelu“,
dvorni založnik Nj. svetosti papeža Leona XIII.,
v Ljubljani. Dunajska cesta.

Brezje na Sp. Štajerskem 14. nov. 1898.

Vaše blagorodje!

Ker smo se že velikokrat prepričali, da je ta Vaša tinktura za želodec, katero je rabila že cela moja hiša z najboljšim uspehom, res najboljšo sredstvo zoper želodčne in tudi mnoge druge bolezni, se Vam iskreno zahvaljujem. Pa tudi gospodu, kateri me je na to izerstvo tinkturo opozoril, sem hvaležen.

To potrjujem s tem, da Vam izrečem svojo najiskrenejšo zahvalo v imenu cele moje družine ter Vas uljudno prosim, da mi pošljete zopet jedno škatljico tinkture za želodec z 12 sterimi steklenicami in jeden lonček Glycerin Crème.

S spoštovanjem **Tomaž Dabek**.

Pošljite mi s poštnim porzetjem pod spodaj stoječim napisom 24 stekleničice izvrstne „želodčne esence“ ki se rabi z najboljšim uspehom.

Jožef Cerunko, župnik, Vahred. — Štajersko.

Pošljite mi s poštnim porzetjem 12 steklenic Vaše želodčne tinkture. Naš gosp. župnik Belec jo vsakemu bolhnemu prav gorko priporočajo in skoraj vsaki, ki jo rabi, se jako pohvalno o nji izrazi.

S spoštovanjem **Ivana Vidas**

pri Sv. Martin-u, p. Se. Nedelja,

369 12-6 I S. Domenica d' Albona, Istria.

Najnovejše stvari. — Vse novosti najceneje

Birmanska darila!

Priporočam svojo bogato največjo zalogo zlatih, srebrnih in nikelnastih 412 2

veržic, uhanov, zapes'nic, ovratnih veržic, prstanov itd. po jako znizanih cenah.

Se priporočam ter uljudno vabim

Fr. Čuden

trgovina z zlatino in srebrnino v Ljubljani, na mestnem trgu.

Ceniki gratis in franco!

Ljubljana,
M. ŽARGI (Špitalske) Lingerjeve ulice
v kresijski palači.

Največja izbira za krojače
in šivilje, zaloga raznovrstnega
drobnega blaga, dalje
vencev, obuval, perila,
kravat i. t. d.

388 3-2

Sladna kava šolske družbe sv. Cirila in Metoda

Cenjena gospodinja!

Ne dajte si vsiljevati drugih izdelkov cikorijskih, ampak zahtevajte povsod najboljši pridevek k pravi bobovi kavi, ki se Vam bo gotovo dopadel, to je iz čiste cikorijske in sladove tvarine napravljena domača

kava in sladna kava

šolske družbe sv. Cirila in Metoda

411 6 20 Dobiva se povsod!

Sladna kava šolske družbe sv. Cirila in Metoda

Kdor si želi omisliti lepo, trpežno in ceno streho iz škrlja, blagovoli naj se obrni do mene podpisanega, ker le edino pri nas se dobi

najizbornejši kranjski škrl (Dachschiefer).

Prevzamem cele strešne naprave z tesarskim in kleparskim delom vred. Delo najsolidneje. Jamstvo na več let. — Za obilno naročbo se priporoča z najodličnejšim spoštovanjem

437 10-2

Fran Kovič

Osredke, p. Dol, (Lustthal) Kraujsko.